

TAŞ (VEYA KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU)

Ulug'bek HAMDAM*

Aktaranlar: Ayişe Humeyra EFE**

Kerimullah OYGHAGH***

Bilmem nedendir bugün canım sıkılıyor. Hayır, galiba niçin bu halde olduğumu biliyor gibiyim. Fakat asıl mevzu bu değil, mesele bunun sürekli olması. Zira biz insanoğlunun kalbi rüzgâra kapılmış yaprak misali hüznün ve mutluluk arasında bir o yana bir bu yana savrulur durur diye biliyoruz. Madem ki öyle neden bu can sıkıntısı benim yakamı hiç bırakmıyor? Bilmiyorum. Aksine, zaman geçtikçe can sıkıntısı yüreğimin dibine vuruyor, yerleştikçe yerleşiyor; herhangi bir şeye mesela sanki bir taşa dönüşüyor. Tabi ki ben de başkaları gibi o ya da bu sebeple anlık yüzeysel sevinçlere aldanıyorum. Fakat sonra yine aynı. Tekrar dipte yatan o taşa, o can sıkıntısına takılıp düşünüyorum, düşüveriyorum... Bu durumda genellikle kendimi bir taraf, kalan bütün insanları da diğer taraf olarak kabul ediyorum: Güya onlar gürül gürül akan ırmağın öbür tarafında, ben ise yapayalnız bu taraftayım. Üstüne üstlük karanlık da çökmek üzere. Şaşılacak tarafı şu ki yalnız kalmaktan çok korkuyor olsam da insanlarla dolu karşı tarafa geçip kurtulmayı nedense istemiyorum. Güya ben ağır, onulmaz bir derde düşmüşüm, onlar ise sapasağlam... Ve işte bu dert beni onlardan ayırıp ebediyen uzlete mahkûm etmişçesine şimdi o huzura varmak, insanlar arasına karışıp gülmek ve ağlamak bana bir ömür boyu yasaklanmış sanki.

İşte bakın nice zamandan beri nasıl bir huzursuzluğun işkencesinde kıvranıp duruyorum. Tövbe tövbe, ne canım çıkıyor ne de bu lanet işkence beni terk ediyor!.. Bugün de bu işkenceye dayanacak gücüm kalmadı ve hemen giyindim, dışarı çıktım. Çünkü göğsümdeki taşın ağırlığının giderek arttığını fark edip bundan endişelenmeye başlamıştım. Sokakta insanların iyilikleriyle, insanlıklarıyla karşılaşsam belki eriyip gider. Böbrekte ki tuz misali... Zira yemek gibi su gibi yanlışt tüketildiğinde yıllar sonra insan organında biriken taş gibidir tuz... veya tuz gibi taş... Ne olursa olsun bunun da çaresine bakılmazsa sahibini eninde sonunda türlü azaplara, belalara, giriftar edecektir. Bunun gibi ben de içimdeki taşla uzun bir zaman yaşamayı kendim ve başkalarının hayatı için tehlike diye düşünmeye başladım. Böbrekteki taş gibi erimese de bitmese de en azından orada, içeride kalsın. Bunları düşündüm ve kendimi dışarı attım.

---

* Yazar (Özbekistan) ulugbekhamdam@mail.ru.

** Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Yüksek Lisans Öğrencisi, aysehumeyra_1994_erz@hotmail.com.

*** Atatürk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü Yüksek Lisans Öğrencisi, oyghagh.123@gmail.com.

Her zamanki gibi büyük sokağa paralel kaldırıma yöneldim. Amacım yakındaki parka gidip ağaçların sonbahardaki şarkısını dinleyerek geri dönmektir. Çok yavaş adımlar atıyordum. Bu sırada arkamdan gelen ayak seslerini işittim. Tam o anda yanımdan etrafa hoş bir koku yayan, acayip parlak elbiseye bürünmüş bir kadın geçti. Ruh halimin tesirinden midir bilmiyorum, bütün dikkatimi kendine çekti. Her şeyden önce bu güzel koku beni eskiden beri mest ederdi. O sırada kadının boyunu posunu süzdüm. Nefes kesecek kadar güzel. Adımlarımı gayriihtiyari hızlandırdım. Kadınla aynı hızda yürümeye başladım. Belli bir süre böyle devam ettik. Yavaş yavaş hoş bir titreme sardı. Yürek... Ölesice yüreğimin küt küt atması bir anda o kadar arttı ki, şimdi adımlarımı biraz yavaşlatıp böylece heyecanımı kadın anlamasın diye gayret ettim.

Batmakta olan güneşin kızıl rengine, kadının açık pembe elbisesi ve üzerindeki kırmızı beneklerden ortaya çıkan manzara bu kadar mı yakışır! O kadarki iki dünya arası uygunluk, ahenk dedikleri şey bu olsa gerek diye düşünüyor insan. Açık omuzlarını doldurup bir o yana bir bu yana salınan kahverengi saçlarına bakan kişinin aklını başından alıyor, civanın güzelliğine hayal âleminde efsanevi bir güzellik katıyordu. Etrafı kuşatmış olan gurup kızılığında kadın sanki kırmızı bir gemi gibi mağrur yüzüyor, ben ise gözümü ondan alamadan hızla takip ediyordum. Ayaklar... Sıra onlara geldiğinde nefesim gerçekten de kesilecek gibi oluyor. Ve biraz kendime gelebilmek için gözlerimi etrafa kaydırıyorum. Zira onlar öylesine zarif ve can alıcıydı ki böylesini çizmek bile mümkün değildi. Allah ne güzel yaratmış! Ben tamamen esir olmuşum. Benden beş altı adım önde ilerlemekte olan bu güzel varlığa uçarak yetişip onda kaybolmak isteğiyle yanıyordum. Ayrıca yüreğimde öylesine bir duygu hissediyorum ki, yıllardır azap çeken canımı şu canana bağışlayasım, daha açık bir ifadeyle onun için tatlı canımı Yaradan'a teslim edesim geliyordu. Nihayet şimdi bulmuş gibiydim o azizi, can vermeye değer o varlığı! Şimdi onu elden kaçırıp kaderimin bir hediyesi olan bu uygun fırsatı kaybetmek istemiyordum. Zira ben başkaları gibi yaşlanıp yataкта akrabaların huzurunda sakince can vermektan nefret ediyordum...

Kısacası, hemen ardından onu gölge gibi takip ediyordum. "Rezzak!" diyerek yürüyordum, "Yardım et!" diye yalvarıyordum. Kadının ayakları yüreğime sanki görünmez bağlarla bağlanmış gibiydi. Her adım attığında göğüs kafesim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Aklıma birden "Hiram eyleyip gidiyordu" cümlesi geldi. Bir yerlerden okumuştum, galiba güzel kadınların nazlı yürüyüşleri böyle ifade ediliyordu. Evet evet, o yürümüyor tam da hiram eyliliyordu: Letafet ile sihir ve efsun içre... Bir müddet gözüm karardı, başım döndü. Adımlarımı yavaşlatmak, güzellik yayan bu nurdan biraz uzaklaşmak ve tekrar kendime gelmek istedim. Fakat ayaklarım bana itaat etmiyordu. Ayaklar ne ki, şimdi benim varlığım, kaderim kadının emrinde. Onun yaydığı tuhaf ve sınırsız derecede huzur bahşeden ezginin, sessiz bir türkünün elinde esirdi. Evet evet, esirdi...

Benim için gerekli olan ve de onun mahiyetini ortaya çıkaran anahtar bulmuş gibiydim. Kadının şu duruşu, şu yürüyüşü, şu görünüşü şu hali acayip bir

koşuk idi ve ben can kulağıyla onu duyuyordum. Bütün varlığım, bedenim, canım bu koşuğun etkisinde, onunla orantılı olarak titriyordu. Bu sırada şafak rengine bürünmüş ağaçlığın (parka girmiştik) içerilerine doğru ilerliyorduk. Etrafı, etraftan da ziyade âlemi, içimdeki acı dolu can sıkıntımı, yüreğime çöken taşı ve onun ağır azabını unutmuşum. Heyhat, dünyada böyle saadetler de varmış! Gaflet içinde nerelerde yürüyormuşuz... Ağaçlık bitince yine geniş yolun kenarına çıktık. Kadın solda görünen pazara doğru yürüdü. Ben de onu izledim. Sonra o kalabalığın yanında durdu. Ben de yaklaşıp durdum. Uzakta değil, hayır hayır, kadının tam yanı başında. Güzel kokusunun hiç bitmeyecekmiş gibi esip durduğu bir mesafede bekliyordum. Buna nasıl cüret ettiğimi ben de bilmiyordum. Düşünüp duruyorum. Sadece bildiğim, kadın bütün güzelliğiyle beni gittikçe mahvediyor, ben ise mum gibi eriyip bitiyordum. O esnada kadın yan tarafa bir iki adım atıp nedense şüpheyle baktı. Böylece dolunay gibi yüzünü, yüzündeki kirpiklerini, yay gibi kaşlarını, gonca dudaklarını gördüm. Heyecanım hat safhadaydı. Gayriihtiyari iki elimle göğsümü sıktım. Ölesice yüreğim göğüs kafesimi yarıp çıkacak gibi bir haldeydi sanki.

Birisi omzuma hafifçe dokunarak “Müsaade eder misiniz?” dedi. Birden irkilerek ileri gittim ve o anda karşımdaki büyük bir kabın içinde üst üste yatan balıklara gözüm ilişti. Nedense telaşla kadına baktım. Aman Allah’ım, onun gözlerinde vahşi bir şevk hissediliyordu!.. Özellikle balıklar her sıçradığında nedense farenin üzerine atılmak için bekleyen kedi gibi dikkat kesiliyor, dolgun dudaklarını yalıyor ve yutkunuyordu. O zaman, ağzı gözlerime kıpkızıl kana bulanmış gibi göründü. Belki de dudaklarında ki boyaya ilişti gözlerim veya şafağın kızılığında bana öyle görünmüştü ya da kırmızı elbisesinin gözlerime bıraktığı bir yansıma da olabilirdi. Fakat ne olursa olsun kadının dudakları kanlar içinde görünüyordu. Evet evet, daha yeni avlanmış yırtıcı hayvan gibi kanlar içindeydi ağzı. Kadın, satıcıya bir şeyler söyledi. Satıcı ise cevap olarak iki tane balığı alıp terazinin kefesine koydu ve göstergesine baktı. Bu esnada kefedeki balıklardan biri kuyruğunu pat pat edip kefeye vurdu. Kadının gözleri parladı, tekrar yutkundu. Satıcı balığa parmaklarıyla bastı. Balık sakinleşir gibi olunca yine göstergeye baktı. Balık yine sıçradı. Terazi göstergesi yine oynadı. Satıcının sabrı taşı, balığı masanın üzerine koydu. Tıpkı küçük bir insan başı kadar gelen yuvarlak kapkara terazi taşını tam balığın başına indirdi.

Birden midem bulandı, içimden bir şeyler koptu. Kendimi kenara atmaya fırsat bulamadım. Kadının ayakları altına kustum. Balık için sırada bekleyenler tıpkı vebadan kaçıyormuş gibi kendilerini kenara çektiler, kadın da. Fakat hiç kimse balık satın almadan gitmedi, hatta kadın bile. Kusmuk onun ayaklarına, bembeyaz topuklu ayakkabılarına sıçramıştı. Söylenerek (galiba beni azarlıyordu) çantasından peçete çıkarıp sildi. Satıcının verdiği poşete gayet memnun halde el uzattı.

Birileri “Size ne oldu?” diyerek bana geçmiş olsun dileklerini iletiler. Ama çoğunluk bana kızdı. Satıcı ise bizi uzaklaştırmaya çalıştı: “Varın gidin buradan. İşimi engellediniz!..” Sonra kaba bir şekilde: “Götür şu kusmuğunu!” dedi.

Lakin bu sırada yaşlı biri kusmuğun üstüne toprak atıyordu. Dikkatli bir şekilde bakınca ihtiyarın bana çok benzediğini fark ettim. Sadece yaşımızda büyük bir fark vardı, hepsi bu kadar... Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Orada daha ne kadar kaldım, kadın nereye gitti, ne zaman gitti bilmiyorum. Çünkü ben yüreğime oturan o büyük taş başımı tekrar vurmuş gibiydim. Sanki bütün bir dünya dönüp duruyordu. Şimdi vücudumu sarmalayan o musiki kaybolmuştu. Yerini yine evvelki gibi bedbin bir ruh haleti almıştı. Kendimi bu içinden çıkılmaz huzursuzluğun pençesinde aciz ve tuhaf hissediyordum.

O gece gözlerime uyku girmedi. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Sabaha yakın uykuya dalmışım. Sonra rüya... Rüyamda elimde taş ile sokakta geziyor, karşıma çıkan herkesin başına taşla vuruyor, kanatıyordum. Sonra bu... sonra bu taş benim içimdeydi. Ne zaman, nasıl oldu da benim elime düştü? Taş içimden neden çıktı? Niçin? ... gibi düşünceler içinde sıkılıp dururken nedense bu korkunç işten kendimi almıyor daha doğrusu alamıyordum. Karşıma çıkan kadın, erkek, büyük, küçük kim varsa yüzünü, gözünü şafak kızılığı gibi kana boyayınca hemen şu uzakta ki dağa doğru yöneldim. Yüreğime kulak verdim, dağın en yüksek noktasına çıkıp hayatın başlangıcı sayılan güneşi taş tutuyormuş gibi kötü niyette olduğumu hissettim. Gözlerimin önünde ise satıcının balığın başını ezişi ve kadının kıpkırmızı ağzından müteşekkil bir manzara dönüyor, dönüyor, dönüyordu.